

ÉBERT TIBOR

Talán a porszemeknek

*vitessek az origóra
az origók szélére
még tart a vonulás
minden baj bajok bajaival
meg a fájdalom tervével
a fájdalomtalan kinnak
szemérmességével
ez a vándorlás
oly idegen magától
állbatatosságában
hogy sohase mehetne be
ama országokba
se fent se lent
sehova sehova
kóborol
önnön bizonyítékaként
bizonyosságának nehezékeivel
süketségek dobpergéseiben
vaksága virágai közepette
egy helyben úttalan
oda vissza oda vissza
vissza oda
cél – lényeg lehetőségeképp
beteljesülve
hiátusok egymáson
egymásba kapaszkodón
toluló torlódo úrök
tornagyakorlata
metamorfózisra amnéziára
bennem
térfogatok dimenziók híján
utcák kövek ablakok
a táj hat ujja
csapdák láthatatlanul
megbékélésre
...
talán a porszemeknek
az esőcsöppeknek*

Arra szerettek volna kérni

*arra szerettek volna kérni
jól felkészültél (?)
mert ez a felkészülés
megszólítás és ítélet
az én megszólításom
a te ítéleted
arra szerettek volna kérni
tudom nem mondhatod ki
a szavakat
a feltételezést sem
s a szándék néma marad
arra szerettek volna kérni
egyetlen szóval néhány betűvel
elég csak egy hang szófoszlány
valamiféle jelzés artikuláció
érthetetlen magánhangzó
tedd a vállamra a kezedet
nem ez is sok
egy béna intés vak moccanás
értelem magányossága
lobbanása a lényeknek
kimondatlanul
melynem formája te vagy
lehetnél
arra szerettek volna kérni
az én megszólításom
hosszú erdei út*

Torlódások

*Megfellebbezhetetlenül
hétszer ugyanaz
s a nyolcadik ráadás
tévedés vesztés
a bizonyosság feltétele
az hogy van és nincs
kiválaszthatod a fogalmat
elismételheted rögeszmésen
a számok rugalmasak
de kimondatlanul
és ordítva is
ugyanaz a cél a kín
a terbe vett felszólítás
és véletlen esély*

...

*Megkísérheted
(az éneket s az éveket)
és magadból
mint megszemcsésedett
tetemek áhítatát
kiáshatod kövületként
örökséged hogy vagy
lebetsz diadallal*

...